

Meridianul

Fondat în anul 1996

Singurul Grup de Presă
din județul Vaslui

marintvv@gmail.com
www.marindumitru.ro

www.tvv.ro
Tel 0744 231380

editorial

Iași-Vaslui-Bacău-Leova

marintvv@gmail.com ♦ secretcvint@yahoo.com ♦ Vaslui - 0235 361 236 ♦ Bârlad - 0235 419 494 ♦ Iași - 0744 231 380

Redacția Vaslui: str. Frunzelor nr. 2 ☒ Redacția Bârlad: str. Republicii 190 ☒ Redacția Iași: str. Cuza Vodă nr. 2

Stimate Doamnă

Prof. dr. Dumitru V. Marin,
am primit cu mare bucurie Meridianul nr. 1 / 2026, intrat în cel de al 11-lea an al apariției!

Bucuria mi-a fost dublată, ba chiar și mai mult, de faptul că, în ciuda unor situații potrivnice cu care vă confrunțați, spre regretul nostru, de ceva vreme, Dumitru V. Marin merge înainte, fiind liderul cultural și spiritual al Vasluiului, al țării întregi, cu largi ecouri reverberate peste meridianele mapamondului.

La Mulți Ani înainte, cu sănătate și optimism, puși ca întotdeauna la temelia culturii vasluiene și românești!

Personal, mă pregătesc pentru cea de a 85-a aniversare a Dv. la care, mă rog la Dumnezeu, să vă pot fi și de astă dată alături.

Cu prețuire, M. Caba

Cuprins:

/Ora de istorie pag. 2

/Cronica săptămânii pag. 5

/Cultură-Umor pag. 8

/Colțul de poezie pag. 10

/Publicitate pag. 11

TOP 7

MARILE EVENIMENTE

DIN România în ULTIMA SUTĂ DE ANI.

1. Al II-lea Război mondial; Întoarcerea armelor, schimbarea orânduirii sociale;
2. Apariția televiziunii (1956);
3. Retragera rușilor (1958);
4. Colectivizarea agriculturii (1961) (și naționalizarea proprietăților);
5. Adunarea din 21 aug. 1968;
6. Cutremurul din 4 martie 1977;
7. Revoluția din decembrie 1989;

O întrebare rece, care ar fi cele mai importante evenimente din ultima sută de ani, în România? Analizând prin prisma cunoașterii noastre (inclusiv consultând cărți, reviste și ziare), gândind la efectul în viața românilor suntem siguri de o ierarhizare obiectivă. Mai ales că am participat direct la toate cele 7 mari și determinante evenimente din istoria României.

Pe net circulă o clasificare a principalelor momente istorice din spațiul românesc, nominalizarea incluzând Adunarea de la Alba Iulia, din 1918 (nr.1), pe care n-o contest dar nici nu este de inclus în spațiul de 100 de ani la această dată (în 2026), Obținerea premiului Nobel de către George Emil Palade (nr. 6) care a avut efect zero în spațiul național, ca și zborul în spațiu al românului Dumitru Prunariu, în 1981 (nr. 8), slab mediatizat și fără vreun fel de urmări pentru națiune. Nici abdicarea Regelui Mihai din 30 dec. 1947 (considerat eveniment determinant, nr. 4) nu are importanța colectivizării agriculturii (după naționalizarea mijloacelor de producție) căci doar marchează începutul noii orânduiri sociale cu „zorii comunismului tot mai aproape, la orizont”, și nici nu determină un mare salt în cunoaștere și evoluție culturală ca ÎNFIINȚAREA TELEVIZIUNII române pe 31 dec. 1956...

Alături de progresele în I.T. și în telefonie mobilă, TELEVIZIUNEA, de pretutindeni, nu numai cea de la noi, a contribuit la schimbarea lumii, la o altă eră a civilizației și cunoașterii, ca fenomen de masă actual, la noua cultură existențială modernă. Intrarea în NATO pe 29.03.2004 (cu nr. 9) și Aderarea la UE, pe 1 ian. 2007 (nr. 10), au importanța lor politică, economică și administrativă, dar nici pe departe cât apariția televiziunii și după naționalizarea mijloacelor de producție (11 iunie) a colectivizării satelor.

Primele 7 mari evenimente din ultima sută de ani: pe baza participării directe la ele:

1. Al II-lea Război mondial (22 iunie 1941- 9 mai 1945).

1. Nu se poate contesta importanța celui de al II-lea Război Mondial, cu bătălia de la Cotu Donului (nov. 1942) de unde a început schimbarea lumii (vezi vol. Cotitura de la Cotu Donului). Pactul Ribbentrop – Molotov (23 august 1939) care a împins toată omenirea în Război, încă nu și-a încheiat efectele nici astăzi pentru România care și-a păstrat ființa națională după 1945, dar încă mai are pierderi teritoriale și în special despărțirea Basarabiei, pământ românesc. Pierderile umane de circa 150000 de soldați n-au putut împiedica tăvălugul care ne-a băgat sub stăpânire sovietică și comunism până în 1989..

Întoarcerea armelor, schimbarea orânduiri sociale de după 23 aug. 1944/incluzând și 30.12.1947, ca altă etapă, abdicarea regelui. Schimbarea politică, întoarcerea armelor împotriva nemților, a însemnat acceptarea ocupației sovietice, care, spre norocul nostru a încetat în 1958, dar ideologia sovietică bazată pe proprietatea colectivă și a statului asupra mijloacelor de producție și asupra pământului a impus drumul socialist mereu vizibil la orizont dar niciodată materializat în fapt, care s-a pulverizat în 1989, împreună cu tot ce a însemnat și Tratatul de la Varșovia.

Schimbările sociale, culturale, sau de orice altă natură, au fost mult prea radicale și adânci: Abolirea Monarhiei (30 dec. 1947), naționalizările succesive în domeniul industrial, colectivizarea satelor au fost un fel de etape, dar determinante pentru adoptarea unei ideologii, până la urmă falimentare. Dacă ideologia socialisto-comunistă ar fi fost mai puternică în sensul rezolvării problemelor sociale, deci quasi-adoptată în lume, probabil umanitatea ar fi adoptat-o. Necesitatea unor schimbări bazate pe competitivitate și profit a valorificării potențialului uman a impus noua stare de lucruri în context global. Rămâne sarcina viitorului pentru deșoperirea și construirea unei alte orânduiri sociale.

(continuare în pagina 5)

ora de istorie

ISTORIA ÎN IMAGINI

După WW2.

(sursa foto: Quora.com)

Berlin: Populația germană sub ocupația sovietică, 1945- 1946.

(sursa foto: Quora.com)

Belfort, France, 1944

(sursa foto: Quora.com)

Din ținutul Vasluiului, spre elita medicinei românești: Nicolae Gh. Lupu

În spațiul istoric al Moldovei, județul Vaslui a oferit culturii și științei românești personalități de prim rang, ale căror destine au depășit granițele spațiului natal și au influențat decisiv evoluția societății românești din epoca modernă. Între acestea se înscrie și Nicolae Gh. Lupu, membru titular al Academiei Române din anul 1948 și una dintre figurile fondatoare ale medicinei interne din România.

Format în spiritul marilor școli medicale ieșene și bucureștene de la începutul secolului al XX-lea, Lupu a aparținut unei generații care a impus standarde înalte de profesionalism și rigoare științifică. Parcursul său s-a caracterizat printr-o armonizare constantă între cercetarea experimentală, practica clinică și activitatea didactică, toate subsumate unei concepții inovatoare asupra actului medical.

S-a născut în satul Arsura, pe atunci parte a județului Fălciu (astăzi județul Vaslui), la 24 februarie 1884, fiind al patrulea fiu al preotului Gheorghe Lupu și al Elenei (născută Bălănescu). Mediul familial, profund ancorat în valorile tradiționale, dar receptiv la educație și cultură, i-a format încă din copilărie disciplina studiului, echilibrul moral și respectul pentru muncă — trăsături care aveau să-i marcheze întreaga carieră.

Primele clase le-a urmat la Huși, unde s-a remarcat prin inteligență și perseverență. Studiile secundare le-a continuat la Iași, ca elev al prestigiosului Liceu Internat, instituție care a format numeroase personalități ale elitei intelectuale românești. Opțiunea pentru medicină a venit firesc, iar traseul profesional s-a conturat prin înscrierea la Facultatea de Medicină din București. În anul 1912 a obținut titlul de doctor în medicină, susținând teza „Cercetări asupra acțiunii bactericide și antitoxice a piocianezei”, lucrare care reflecta deja interesul său pentru cercetarea experimentală și pentru înțelegerea profundă a mecanismelor bolii.

Încă din perioada studiilor universitare, Nicolae Gh. Lupu a manifestat o atracție deosebită pentru activitatea de laborator. Între anii 1907 și 1913 a lucrat în laboratorul de medicină experimentală condus de profesorul Ion Cantacuzino, una dintre marile personalități ale științei românești. Această experiență a avut un rol formativ esențial, oferindu-i atât competențe tehnice solide, cât și o orientare metodologică bazată pe observație riguroasă și experiment.

În intervalul 1915–1916, și-a continuat formarea profesională în centre medicale europene, activând ca asistent în institute de anatomie patologică din Berna. Experiența acumulată s-a dovedit esențială după revenirea în țară, când a fost implicat direct în campaniile antiepidemice desfășurate în condiții extrem de dificile, generate de contextul Primului Război Mondial.

Specializat în epidemiologie, a coordonat numeroase intervenții sanitare destinate limitării răspândirii bolilor infecțioase, remarcându-se în mod deosebit în combaterea tifosului exantematic, boală cu impact sever în marile aglomerări umane ale vremii, pe fondul deplasărilor masive de trupe și refugiați. Activitatea din această perioadă i-a consolidat prestigiul profesional, evidențiind capacitatea sa de a îmbina rigoarea științifică cu spiritul practic și responsabilitatea socială.

După încheierea războiului, și-a reluat procesul de perfecționare profesională. În anii 1919–1920, a urmat stagii de specializare în clinici și institute medicale din Berna și Paris, centre aflate în avangarda cercetării medicale europene. Totodată, la Humboldt-Universität zu Berlin, a audiat cursuri universitare, beneficiind de prestigiul unei instituții cu o solidă tradiție academică. Concepția sa despre medicina internă s-a conturat ca una de sinteză, care depășea simpla aplicare a tehnicilor terapeutice. Nicolae Gh. Lupu considera indispensabilă corelarea semiologiei și terapiei cu bacteriologia, imunologia, parazitologia și anatomia patologică. În viziunea sa, actul clinic presupunea integrarea riguroasă a datelor fiziologice și morfopatologice, într-o abordare unitară a pacientului.

Interesele sale de cercetare au fost vaste. A consacrat ani îndelungați studiului hematologiei, precum și cercetărilor de morfologie și fiziologie renală și hepatică. În ultimii ani ai activității sale, la conducerea Institutului de Medicină Internă, împreună cu echipa sa, a coordonat cercetări complexe asupra pneumoconiozelor, sclerozelor pulmonare, bolilor reumatismale și hipertensiunii arteriale, contribuind substanțial la literatura de specialitate. Totodată, studiile sale în domeniul alergologiei viscerale au avut un impact semnificativ asupra profilaxiei și terapiei astmului alergic.

Pe plan organizatoric, a reclădit clinica medicală de la Colentina, realizând o integrare funcțională între activitatea clinică și laboratoare. Această concepție a permis atât dezvoltarea pe specialități — cardiologie, pneumologie, gastroenterologie, hepatologie — cât și menținerea unei perspective unitare asupra diagnosticului și tratamentului. Instituția pe care o conducea a fost denumită sugestiv „Institutul clinico-medical”, anticipând modelul modern al institutelor de medicină internă.

Ca profesor, a acordat o importanță majoră contactului direct dintre student și bolnav, considerând pregătirea practică drept fundament al formării medicale. A insistat asupra dezvoltării capacității de diagnostic diferențial și asupra exersării observației clinice riguroase, desfășurate la patul bolnavului.

Activitatea sa științifică s-a concretizat în câteva sute de lucrări și monografii. A descris primele cazuri de reticuloză, a studiat anatomia patologică a tifosului exantematic și a adus contribuții importante în cardiologie, reumatologie, hepatologie și hematologie. Publicarea primului manual românesc de „Hematologie clinică”, distins de Academia Română cu Marele Premiu „Oroveanu”, a avut un rol decisiv în constituirea școlii românești de hematologie.

(continuare în numărul următor)

Bibliotecar, Luciana Macovei

... 3 proprietăți vasluiene:

- **Dimitrie Cantemir** cu care se împăunează istoria locală;

- **Constantin Tănase** care nu e tatăl Festivalului Umorului (pe care l-am făcut noi), ci, un mare artist bucureștean. Teatrul de revistă i-a datorat multe trepte în evoluție. Emblemă de răs... care nu ne face de răs.

- **DVMarin**, cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

Dimitrie Cantemir a crescut la Constantinopole și a migrat în Rusia; Născut într-o comună, **Constantin Tănase** a înnobilit capitala și țara cu ta-lentul său. **Dumitru Marin** cel mai important reprezentant cultural din ultimii 53 de ani, s-a născut la Giurgioana-Bacău, dar opera lui a ajuns în 32 de țări, singurul care a muncit în și pentru Vaslui.

Și alții care-s mai reprezentativi, tot adoptați sunt.

Mândria vasluienilor pare destul de feștelită!!!

Dumitru V. Marin

apariti

tipografice...

În ziarul Meridianul a început publicarea în serial a noului volum „Cotitura... de la Cotul Donului” de prof. dr. Dumitru V. Marin

COTITURA... DE LA COTUL DONULUI (sau, locul de unde a început schimbarea lumii) Război - dragoste - tragedie - istorie - viață Timpuri în momente alternative

(continuare din numărul trecut)

D. SUFERINȚE, SUFERINȚE, SUFERINȚE

28. Cu sufletul schilodit/Evocarea lui M. Poede

R: Nu le-au luat vitele la oameni?

M.P.: Dar le-au luat la toți carele cu boi. Și lui tata i-au luat boii. Nouă ne-au luat boii dar luau și carele. Nu știu ce transportau, oameni sau marfă.

R: Cai erau mulți pe vremea aceea?

M.P.: Cai nu prea erau.

R: Cum au reacționat oamenii când rușii au pus stăpânire pe țară?

M.P.: Oamenii au spus că a fost vânzare. Cei care au fost pe front spuneau că aici la Iași a fost vânzare.

R: Dumneata ai o viață. Cum ți s-au părut vremurile de atunci și cum ții azi?

M.P.: Atunci mai era cum mai era. Dar eu

mă judec de când s-a dat jos comunismul, am numai dosare și hârtii. Alerg după drep-turile mele și nu fac nimic. Am plângeri depuse și la judecătoria și la parchet și tot nu reușesc să obțin nimic. Poliția mi-a clasat toate plângerile.

R: Câți copii ai nea Minu? Nepoți?

M.P.: Trei: două fete și un băiat. Doi nepoți – băiatul are un băiat și o fată. Fata s-a dus după un băiat în Spania. Și acela s-a nimerit un bagabont. Nu s-au potrivit. A făcut doi copii cu care a venit aici. Și avea unul în burtă. A născut aici, acum are trei fete.

R: Mulțumesc, nea Minule și o să intri într-o carte. Să fii sănătos.

E. Războiul a trecut; au rămas lipsuri, foame ...comuniști

a. Cantina săracilor la Giurgioana

Ca centru de comună, situat pe dealul Giurgioanei, pe unde trecea șleahul (drumul public) pentru că în acele vremi se urmărea partea uscată a dealurilor, inundațiile de pe lunci fiind la puțini ani una după alta, în sat au fost și imediat după încheierea ostilităților din 1945, un fel de posturi de jandarmi care locuiau fără chirie la cei mai buni gospodari, asigurau paza în sat și îndeplinirea ordinilor de la stăpânire.

În curtea lui Dumitru Tătăărăscu, gospodar de frunte al cărui

Gh. Gheorghiu Dej

(sursa foto: Fototeca online a comunismului românesc 1950)

fiu Titi și-a pierdut în război un picior aproape de șold, s-a deschis o cantină pentru săraci, unde cei mai necăjiți primeau în străchini proprii câte o supă și uneori un fel de pilaf, sau cartofi piure. Nu era prea mare îngrămădeală pentru că erau acceptați cei mai săraci, copiii acestora, totuși cei „în hrană” erau aproape 100 (dintre cei aproximativ 500 de suflete din sat). La gardul dinspre drum era un trunchi gros și culcat, recunoscut ca „banca minciunilor” deci loc de circulație a veștilor, de adunare a răzeșilor, care se mai distrau și la popicărie (în tot satul erau 3-4).

Tifosul exantematic făcea ravagii, drept care erau măsuri de izolare, mai ales că au murit rapid vreo 15 persoane. A apărut legea vaccinării obligatorii și, deși efectele inflamatorii erau foarte neplăcute lumea s-a vaccinat aproape în totalitate. La fel și cu epidemia de „cori”.

Trimiterea unui grup de circa 30 de copii în Oltenia, pentru că nu aveau de mâncare (nu era nici un țigan în sat), deci erau în mare nevoie, a însemnat o micșorare a presiunii sociale dar și o mare lipsă de forță de muncă.

Viața răzeșilor se normaliza încetul cu încetul, au venit alegerile din 1948, după abdicarea regelui la 30 decembrie 1947. Cu ocazia campaniei electorale, la centrul de comună și pentru a atrage pătura însemnată a răzeșimii, a venit și primul secretar comunist, Gheorghie Gheorghiu-Dej, ocazie ca unul dintre copiii satului (Trică) să-i recite poezii.

(continuare în numărul următor)

27.12.2027

Diplomă de excelență

D-lui prof. dr. **DUMITRU V. MARIN**

pentru promovarea culturii și spiritualității românești la nivel național și internațional.

Președinte,
Ilie Sereidiuc

Secretar general,
Mimi Rotariu

D.V. Marin este astăzi TEZAURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Nostalgii școlare

S-au scurs șase decenii de când am părăsit satul natal. După absolvirea cursurilor gimnaziale mi-am urmat soarta continuând cu școli, zice-se, mai înalte pentru a-mi ușura viața pe care o luasem în piept ca mic țăran la coarnele plugului, ca despre o altă alternativă nu putea fi vorba într-un sat în care agricultura era principala activitate.

Din perioada școlii primare mi-a rămas întipărită în memorie fizionomia bonomă și de noblețe a fostului meu învățător, Alexandru Zbârnea, basarabean la origine, care mi-a pus condeiul în mână și m-a învățat să scriu, citesc, socotesc, să știu mai multe despre țara în care mă născusem.

Am continuat și din primele clase ale gimnaziului nu am rămas cu amintiri despre foștii profesori, în majoritate suplinitori, care veneau și funcționau de la câteva luni, până cel mult la terminarea anului școlar.

În ultimul an de gimnaziu și prima generație de elevi absolvenți cu 8 clase, am avut împreună cu colegii fericita ocazie de a fi învățați de soții profesori Iulia și Dumitru Marin, sosiți cu repartiții ministeriale la școala din satul Măcărești, așezat la vreo 40 km în sudul Iașului și mărginit de două râuri inundabile, Jijia și Prut.

Încă din primele zile de școală am simțit entuziasmul și elanul celor doi profesori înarmați cu o dorință sinceră de a ne insufla o învățătură și o educație riguroasă.

Au sosit în școală la terminarea verii, înainte de începerea anului școlar 1964/1965 și – mai întâi și-au căutat și găsit gazda la o familie de țărani din preajma școlii au lăsat aici au locuit timp de vreo 6 ani, până când au părăsit satul.

Din primele zile de școală au impus un program strict, atât pentru colegii învățători și profesori cât și pentru elevi cu privire la: prezență, disciplină, exigență în dobândirea și verificarea cunoștințelor, respect față de profesori, curățenie și o grijă mai mare față de bancile jerpelitate și uzate din clasele în care învățam.

În viața privată s-au confruntat și ei cu aceleași greutăți și neajunsuri pe care le întâmpinau locuitorii satului: spălatul rufelor la lighean și balie, prepararea mâncării pe plita de tuci, un regim de hrană țărănesc cu mămăligă,

turte pe plită, boțuri de mămăligă cu brânză coapte pe plită, jumări și cârnați în untură, scrob și ouă fierte, mamaliga cu lapte, mamaliga cu smantana, chisleag prins în oale de lut smălțuite, marmeladă din fructe de la magazinul sătesc, cartofi copti în jarul sobei, sau în rolă, caș de oaie în timpul verii și brânză de puțină în timpul iernii, pește prins de localnici în prutet sau bălțile din jurul satului, fructe proaspete de timp de vară și uscături în vreme de iarnă, iar uneori carne proaspătă rezultată din sacrificări de animale și păsări de curte.

Dormeau și ei, ca majoritatea țăranilor, pe paturi cu mindire țesute din fire de cânepă, umpute cu paie de grâu.

În deplasări foloseau, asemenea localnicilor, calul, căruța, sania, tractorul cu remorcă acoperită, când drumurile erau înglodate, autobuze RATA hârbuite și pline cu colbul ridicat vara de pe drumurile de pământ, sau mergând pe jos încălțați cu cizme prin apele inundate ale celor două râuri, Prut și Jijia. Au învins cu stoicism și oarece resemnare trecerea peste greutăți fiindcă erau obișnuiți cu viața și traiul rural din satele lor natale.

Cunoștințele pe care le dețineau și insuflau precum și exigențele manifestate la materiile predate, domnul profesor la Limba română și doamna profesor la Istorie și Geografie impuneau rigurozitate în pregătirea noastră.

Rezultatele școlare nu s-au lăsat așteptate și au devenit vizibile odată cu prima serie de absolvenți, din care am făcut parte, când toți ne-am luat zborul spre a urma școli profesionale și liceul în Iași.

6 ani au funcționat ca profesori la Școala Măcărești. În acest răstimp au pregătit 6 promoții de elevi, clasa a VIII-a, care în majoritatea au reușit la examenele de admitere în licee și școli profesionale. Prin reușitele elevilor lor și-au câștigat respectul, prețuirea, iubirea elevilor și părinților, gata să le ofere orice din puțintica lor agoniseală ca domnii profesori să o ducă cât mai bine și să nu părăsească școala satului.

Un alt merit al domnilor profesori a fost că au reușit să școlarizeze toți copiii de vârstă școlară din sat, inclusiv cei proveniți din familiile cele mai sărace, care invocau diverse motive pen-

tru a nu merge la școală, printre care lipsa hainelor și încălțărilor.

Totodată, s-au implicat într-o intensă activitate de pregătire culturală și sportivă atrăgând elevii, tinerii și adulții satului. Adulții și vârstnicii au fost atrași la șezătorile și activitățile culturale ale Căminului cultural, reactivat după mulți ani de inactivitate.

După terminarea cursurilor elevii erau pregătiți în cadrul formațiunilor de teatru și dansuri populare pentru participări la serbările școlare și la concursurile și întrecerile cu celelalte școli din comună, cu școli din alte comune, pe județ și la faza națională, desfășurate în cadrul programelor naționale, culturale și sportive de tip spartachiade, da-ciade, olimpiade, Cântarea României. La aceste concursuri și întreceri elevii Școlii Măcărești au ocupat locuri fruntașe onorate cu diplome de apreciere.

Totodată, profesorul Dumitru Marin era sufletul jocurilor sportive de lupte libere, aruncarea greutății, oină, volei și fotbal, la care se implica atât ca antrenor cât și ca jucător în echipele respective.

Îmi amintesc cu multă plăcere și emoție de frumoasele și atractivele serbări școlare la care erau prezenți majoritatea sătenilor, dornici să-și vadă copiii pe scena din curtea școlii interpretând roluri din piese de teatru, recitând poezii, interpretând cântece și dansuri populare.

Rezultatele deosebite obținute în procesul de învățământ didactic și cultural artistic a condus la promovarea domnului profesor în funcția de inspector cultural la Comitetul județean de cultură Vaslui.

Activitățile rodnice din procesul de învățământ și activitățile culturale-artistice și sportive le-au împletit cu cele din viața personală, astfel că dacă la Școala Măcărești a sosit o familie formată din două persoane, a plecat din sat o familie cu cinci persoane.

Afirm că așa cum o părticică din ființele și sufletele celor doi profesori, de vârstă octogenară în prezent, Iulia și Dumitru Marin, este legată de Școala și oamenii satului Măcărești, este compensată cu o altă părticică din ființele și amintirile foștilor elevi și părinții acestora le este ocupată de cei

doi și respectați profesori i-au îndemnat să urmeze traiectoria altei vieți, decât cea de agricultori. Mărturii ar fi vizitele și întâlnirile ulterioare cu foștii elevi și oamenii locului efectuate la școală și în sat.

Consemnez și faptul că sub influența încurajărilor distinșilor mei profesori, m-am înfruptat și eu din arta scrisului, redactând câteva cărți despre sat, comună și chiar despre Iași.

Sunt mândru de profesorii mei, cu deosebire de Domnul Profesor Doctor Dumitru V. Marin care și-a dedicat întreaga sa viață școlii, culturii, ziaristicii și ca autor a numeroase cărți.

Acum când foștii mei profesori împlinesc frumoasa vârstă de 85 ani le aduc mulțumiri și le transmit multă, multă sănătate, gânduri frumoase și ani îndelungați de viață.

LA MULȚI ANI!

**Cu ONOR și PREȚUIRE
Constantin Chirica**

Horoscopul lunii

<p>Berbec (21 mar - 20 apr) Începutul de an a fost foarte bun pentru tine. Ai recuperat energie.</p>	<p>Taur (21 apr - 21 mai) Banii vin firesc. Trebuie doar să păstrezi relațiile de afaceri.</p>	<p>Gemeni (22 mai - 21 iun) Noul an promite noi direcții în viitorul financiar.</p>	<p>Rac (22 iun - 22 iul) Începe o perioadă de activități care-ți vor multiplica venitul.</p>	<p>Leu (23 iul - 22 aug) Trebuie să-ți canalizezi energiile. Vei depăși greutățile.</p>	<p>Fecioară (23 aug - 22 sept) Ai o stare temporară de apăsare creată de probleme financiare.</p>
<p>Balanță (23 sept - 22 oct) Te-ai maturizat și te apropii de o cotitură în viață.</p>	<p>Scorpion (23 oct - 21 nov) Depinzi de imaginea egoului din mintea ta. Vei trece greu această stare.</p>	<p>Săgetător (22 nov - 20 dec) Ai depășit orice nesiguranță care-ți obtura drumul.</p>	<p>Capricorn (21 dec - 20 ian) Unele revelații vin mai târziu dar niciodată nu e prea târziu.</p>	<p>Vărsător (21 ian.- 20 feb.) Veți trece de probleme dar urmele rămân.</p>	<p>Pești (21 feb. - 20 mart.) Se anunță un an tumultuos din punct de vedere financiar.</p>

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

TOP 7 MARILE EVENIMENTE DIN România în ULTIMA SUTĂ DE ANI.

(continuare din pagina 1)

2. Apariția televiziunii (31.12.1956); (în 1960, 90% dintre americani aveau televizoare, la noi, era, rar, cel alb-negru). Azi, fără televizor suntem pierduți(!). Deși nu pare spectaculoasă, apariția televiziunii marchează o perioadă importantă din istoria omenirii, pe care o schimbă vizibil. APARIȚIA TELEVIZIUNII, în lume și în țara noastră a însemnat cucerirea tehnică (după telefon și radio) care a contribuit cel mai mult la schimbarea din temelii a lumii (nu e vorba doar de schimbările sociale). Aceasta s-a conturat după destui ani de cercetare, la noi destui ani de experimentare, convenindu-se că data de când au început programele naționale este 31 decembrie 1956. Până să devină instrumentul schimbărilor și la noi au trecut alți destui ani, fără să putem constata finalizarea acestora. Desigur, putem etapiza și creșterea influenței asupra populației (aproape exponențială), devenirea ei într-atât încât să illustreze desfășurarea unei Revoluții sau să fie cel mai important mijloc de control al războaielor de pretutindeni, și, evident bazată pe alte cuceriri tehnice în cosmos, informația satelitară fiind la putere astăzi; dar, doar putem constata că televiziunea (ca atare) nu și-a spus ultimul cuvânt, iar împreună cu telefonul la discreție și computerul, schimbă mai rapid tot ce s-a încetățenit despre componența a ceea ce considerăm lume (adică viața socială, umanitate, aspirații etc.).

Mai putem lesne constata o anume competitivitate chiar între cele 3 determinante instrumente ale schimbării, dar televiziunea își mai are multe decenii de trai, și oricum aceasta a pornit schimbarea întregii lumi.

3. Retragera rușilor (1958). Încă nu realizăm importanța. Am trăit evenimentul.

RETRAGEREA sovieticilor de pe teritoriul românesc a avut un efect determinant pentru dezvoltarea și mai ales INDEPENDENȚA Statului român. La imensa datorie de război la care a fost supusă această țară, la turpitudinile și abuzurile ocupanților, obținerea retragerii rușilor de către Gheorghe Gheorghiu-Dej, desfășurată pe parcursul câtorva ani, după ce aceștia ne-au dotat cu vestitele tractoare cu șenile (și noi aveam tractorul românesc, pe roți dințate), camioane Ural și alte unelte agricole (desigur multe altele în industria „modernizată” după război, după model sovietic), eliberarea aceasta a fost de cea mai mare importanță.

Am fost implicat direct întrucât trupele rusești au defrișat într-o singură seară o pădure (proprietatea familiei), și-au instalat tabăra lângă Giurgioana, au făcut o morișcă (poligon) până la pădurea Daja-Bouroș, au ocupat satele și au acostat fete și femei, deși eram în vremuri de pace. La retragere m-am temut că-mi iau vitele și oile pe care le păzeam, ba, părinții ne sfătuiau să ne ascundem de ruși pentru că furau copii. La o margine de pădure am văzut cum s-au răsturnat câteva motociclete cu ataș și o îngrămădeală de mașini militare. Eram în clasa a X-a când făceam pe translatorul (învățasem limba rusă 6 ani) între soldații și ofițerii ruși și populația satelor înspăimântate. După ei s-a instalat prigoana împotriva legionarilor...

A nu recunoaște importanța retragerii trupelor rusești de pe teritoriul nostru, rămâne o chestiune de analfabetism istoric. Momentele de avânt industrial, cultural, sau de oricare alt fel, ca să nu mai vorbim de independența țării, s-au succedat (era posibil) numai după plecarea rușilor.

4. Colectivizarea agriculturii (precedată de naționalizarea proprietății).

Am parcurs vremurile !

COLECTIVIZAREA SATELOR a însemnat alungarea de pe pământurile lor a țăranilor și un fel de transformare a acestora în lucrători/muncitori pe terenurile agricole. Fenomen complex, cu

urmări sociale încă prezente și astăzi, la 37 de ani de la Revoluție. Există o întreagă literatură realizată într-o epocă de proletcultism, alta de „construcție a societății socialiste multilateral dezvoltate”, chiar scriitori mari aplecându-se asupra devenirii agriculturii sub administrarea statului (ca Marin Preda).

Ce însemna colectivizarea/cooperativizarea agriculturii?

În ideea că parcelele de mici dimensiuni se lucrau greu și cu rezultate slabe, că lucrul în colectiv este mai spornic și bazat pe încurajarea statului că vor dobândi unelte agricole, credite de dezvoltare, valorificarea producției mai ușoară și mai profitabilă, țăranii care aveau pământ și-au donat/în scris „liber” pământurile și alte bunuri legate de prelucrarea acestora (pluguri, vite, grape, boroane, etc.) în această organizare locală (de regulă într-o comună). Ar fi urmat ca fiecare să meargă la muncă atunci când voia, să-și asigure cele necesare existenței primind în schimb produse și bani în raport cu zilele muncă efectuate. Numai că sărăciile unite dădeau tot sărăcie, dotarea cu tractoare, pluguri, combine, semănători, etc. s-a realizat greu sau mai de loc. A urmat o depopulare a satelor, devastatoare, pentru că tinerii erau promovați la orașe pentru industrializarea socialistă. Cum producția agricolă n-a avut (și nu are) niciodată valoarea necesară, „cooperatistul”, „ceapistul” a ajuns sinonim cu săracul satelor. Marile concentrații de terenuri au avut rezultate mai bune în G.A.S. de pe pământurile boierești, pe tarlale mari, unde s-au procurat unelte performante, s-a irigat și chimizat ca necesitate de dezvoltare a producției agricole. Proces complicat pe durata câtorva ani, desființat după 1989, tot pe durată pentru retrocedarea pământurilor.

Ca mărturie, autorul acestor rânduri a fost obligat să-și „lămurească părinții” și pe alți cetățeni să se înscrie în GAC (Gospodărie Agricolă Colectivă, apoi Cooperativă agricolă-CAP), a efectuat un număr obligatoriu de zile muncă (anual) pentru a-și păstra locul în școală, la facultate, apoi locul de muncă în învățământ. Politica statului ca și organele de represiune au fost necruțătoare, așa numitul consimțământ fiind „liber” sub amenințarea pistolului.

Colectivizarea țăranimii nu poate fi exclusă dintre evenimentele de cea mai mare însemnătate din istoria națională și nici anularea proprietății asupra mijloacelor de producție care marca desființarea proprietății private (11 iunie).

5. Adunarea din 21 aug. 1968 cu vestita cuvântare a lui N. Ceaușescu (urmașul din 1965, după moartea lui Dej). Câteva zile am păzit granița cu securea.

ADUNAREA DIN AUGUST 1968, cu vestita cuvântare a lui Nicolae Ceaușescu, încercare de rupere de Tratatul de la Varșovia. A însemnat un fel de continuare a dobândirii libertății acestei națiuni, printr-o atitudine clară în interes național. Eram la tratament la Sân-giorz-băi, când, după amiaza, am urmărit la radio, cu sufletul la gură, răbufnirea lui Ceaușescu în fața miilor de români îngrijorați, în fața Comitetului Central (palatul regal). Tonul acestuia s-a modificat imediat după audiența ambasadorului sovietic Teajelnikov; toți bolnavii au plecat care încotro, am parcurs 27 de km de la gara Iași, pe jos până la Măcărești, să intru împreună cu un sătean la paza frontierei, cu securea în mână, de-a lungul Prutului, între Măcărești (unde eram director de școală generală) și Prisăcani, centrul de comună. Dincolo de Prut era mare vânzoleală de motoare (de tancuri și tractoare) pentru înspăimântarea populației românești. Noi, îi puteam înfrunța doar cu securile și ciomegele...

Efectul social și politic a fost imens, și, i-a asigurat lui Ceaușescu o autoritate și o aură care l-au împins la „iepoca de aur”, cultul personalității.

/Prof. dr. Dumitru V. MARIN
(continuare în numărul viitor)

În ghiarele represiunii Memorialul doctorului Valeriu Lupu

*Convingerea mea este că suferința rămâne
cea mai mare dovadă a dragostei lui Dumnezeu”*

Petre Țuțea

Pentru cei care nu au trăit acele vremuri este greu să înțeleagă astăzi cum trăitorii acelor timpuri au reușit să facă față uriașelor neajunsuri cotidiene, când țara trebuia așezată pe un nou fâgaș al viitorului, viitor care se structura prin prisma ideologiei marxist-leniniste, ceea ce însemna resetare economică, politică, socială, morală și comportamentală a unui popor văduvit de spiritul democratic și aparent abandonat de istorie. Naționalizarea și colectivizarea a tot ce avea țara, desființarea proprietății private, decimarea intelectualității și a păturii mijlocii, subordonarea totală a individului față de statul paternalist, a făcut din fiecare individ un dezorientat, o ființă confuză, în cele din urmă un dependent total față de regimul în care trăia el și familia lui.

Această dependență absolută față de sistemul care se înfiripa, a făcut ca individul să nu aibă decât trei opțiuni de adaptare (devenite absolut necesare) la rigorile regimului comunist; din convingere - segment din rândul căruia se selecta noua protipendadă, din nevoia de supraviețuire - pentru cei mai mulți și din oportunism, segment destul de bine reprezentat ca procent, în fapt vânători de poziții, mai ales prin delațiune. Fiecare din aceste opțiuni avea cohorta sa de adepți sau susținători, suficienți însă pentru a realiza un adevărat terorism de stat care a înșăngerat națiunea română decenii de-a rândul.

În acest context, nici nu era de mirare că tineretul vremii devenise ținta regimului, în sensul orientării lui spre noua ideologie, ceea ce nu se putea face decât prin supraveghere atentă a educației în școală, controlul massmediei, structuri politice de înregimentare în funcție de vârstă și instituții de cultură, toate devenite oficine ale propagandei ideologiei marxist-leniniste. Pentru opozanți însă, convertirea se făcea prin reeducare în penitenciarele groazei, tip Pitești, răspândite în toată țara. În același timp tineretul reprezenta și segment social care alimenta instituțiile de forță (armată, miliție, justiție, securitatea statului), ca și elita conducătoare îndoctrinată prin învățământul politic de masă sau instituții academice gen academia "Ștefan Gheorghiu" create în acest scop. În felul acesta orientarea politică a tineretului era atent urmărită pentru că din rândurile sale se alegeau oamenii noului regim, propagandiștii și apărătorii lui.

Aceste aspecte, nu numai că erau deasupra înțelegerii băiatului de la țară, dar însăși tineretul vremii nu părea să aibă altă preocupare decât în căutarea unui loc de muncă (majoritatea își aveau originea în mediul rural, iar accesarea la oraș era o miză), studiul (după caz) în căutarea unei perspective de viitor, prin oportunități care nu erau deloc puține pentru o societate care își căuta drumul spre redresare așa cum era România după război.

Prima confruntare

Toate acestea îi erau complet străine lui Valorea, pentru că nu numai că nu le înțelegea, dar nici nu avea cine să i le lămurească. Venit de la țară, unde copilărise în condiții precare (dacă o comparăm cu copilăria de astăzi), orfan de ambii părinți (mama decedată, tatăl autoexilat cu statut de transfug) și ocrotit într-o unitate de profil a statului unde se califică ca tâmplar de mobile și binale, angajat apoi ca muncitor într-o fabrică de profil, concomitent și elev la cursurile serale ale liceului "Eudoxiu Hurmuzachi" din localitate (Rădăuți), Valorea părea tânărul ideal pentru a fi recrutat de serviciile secrete ale timpului. Au fost probabil și motivele principale atunci când, intrat în clasa a XI-a (an terminal pentru liceul de atunci), să fie invitat de doi tineri, elegant îmbrăcați (costum și cravată), bine făcuți și colocviali în discuție, într-o clasă liberă, pentru a discuta o problemă de interes comun - spuneau ei.

Surpriza a fost colosală când, după câteva cuvinte formale prin care și-au declinat calitatea, au trecut direct la subiect, propunându-i recrutarea pentru școala de ofițeri de Securitate, urmând a-i fi asigurată școlarizarea alături de o indemnizație consistentă pentru toată perioada școlarizării, indemnizație care depășea cu mult câștigul său în fabrica în care lucra.

- Știți, la așa ceva nu m-am gândit niciodată, în plus nu știu dacă aș putea face față, pentru că nici condiția fizică nu mă ajută - încercă Valorea să se eschiveze, simțind pericolul, pentru că nici nu putea refuza la modul abrupt.

- Dumneavoastră, să fiți de acord, de restul ne ocupăm noi.

- Nu știu să vă dau un răspuns acum, dacă îmi îngăduiți un timp de gândire, pentru că dincolo de toate, oferta este extrem de tentantă, mai ales că sub aspect material sunt la limită cu tot câștigul pe care îl realizez în fabrică.

Rețineră tânărului de 19 ani era justificată, avea doar 1,66 m ca talie și 65 kilograme ca greutate, iar performanțe fizice nu avusese niciodată. Cele intelectuale puteau fi cel mult notabile, ca de exemplu locul II la șah în spartachiada (în fapt olimpiadele de început ale comunismului) din anul 1958 și rezultatele școlare din gimnaziu și liceu care îl plasau pe primul loc, an de an, în clasa sa.

Mai târziu avea să afle că aceasta era o manieră de recrutare a tinerilor de perspectivă, care se practica pentru anumite domenii de activitate. Se căutau cadre noi, cel puțin pentru instituțiile de forță, de regulă tineri serioși, sânguincioși, devotați și cu un trecut familial corespunzător, adică în termenii regimului "origine socială sănătoasă". Pentru Valorea, oferta părea de nerefuzat având în vedere sărăcia în care și-a trăit copilăria, pentru că salariile erau substanțiale în raport cu ale altor categorii sociale, dar și riscurile erau pe măsură.

*Valeriu Lupu - doctor în științe medicale
(continuare în numărul următor)*

MEMORANDUL ROMÂNILOR DIN TRANSILVANIA - acțiune și represiune

(continuare din numărul trecut)

Mișcarea memorandistă și întreaga acțiune care a urmat au fost acte cu consecințe extraordinare. Prin grandoarea lor și mesajele transmise, ele au contribuit la formarea unei solidarități românești capabile să realizeze transformări politice nemaîntâlnite.

În ciuda tuturor manifestărilor ce au avut loc peste tot în spațiul românesc, la 25 mai 1894, Curtea de Apel de la Cluj, a dat sentințe privative de libertate pentru 14 memorandiști: Ioan Rațiu, Gheorghe Pop de Băsești, Vasile Lucaciu, Teodor Mihali, Iuliu Coroianu ș.a. Cea mai grea pedeapsă a primit-o Vasile Lucaciu - 5 ani de închisoare de stat, fiind motivată prin faptul că în calitate de preot, „el a fost autorul intelectual al întregii mișcări”.

În timpul procesului Memorandumului, solidaritatea românilor de dincolo de Carpați s-a manifestat încă o dată cu mare intensitate. Din 16 orașe ale țării au fost trimise pe adresa lui Rațiu, telegrame de solidaritate și îmbărbătare. S-au făcut liste de subscripție pentru cei ce și-au propus să treacă în România, pentru a scăpa de temniță. Astfel, la 24 mai 1894, s-a constituit la București un Comitet Național Studentesc, care, a editat Ziarul „Tinerimea Română”, cu scopul de a demasca opresiunea dualistă asupra românilor, și de solidarizare cu memorandiștii. La această acțiune au colaborat, pe lângă reprezentanți ai studenților, mari personalități politice și culturale ca, Alexandru Vlahuță, Bogdan Petriceicu Hașdeu, V.A. Urechia ș.a. În aceeași direcție, Academia Română, a adresat tuturor forurilor intelectuale din Europa, apeluri pentru susținerea românilor din Transilvania. Membrii Societății Medicale din București, tot în semn de solidarizare cu românii transilvăneni, au refuzat participarea la un Congres medical, la Budapesta. Cu ocazia unui miting grandios organizat de „Liga Culturală”, la 4 iunie 1894, la București, a fost adresat opiniei publice europene un manifest-apel, semnat de 423.837 de persoane, în care erau dezvăluite acțiunile de deznaționalizare a românilor din Imperiul Austro-Ungar.

Procesul memorandiștilor a avut un larg ecou și în presa europeană. Ziare din Italia și Franța, la care s-a alăturat presa din Belgia și Anglia, au evidențiat caracterul nedrept al măsurilor luate de autoritățile dualiste. S-au afirmat prin grandioase articole de presă, autori precum Emile Florence, Henry Caidoz, Georges Clemenceau, Roberto Fava, prin punctele lor de vedere condamnând autoritățile maghiare, și arătând o solidarizare nelimitată cu cauza românilor. De asemenea, nouă deputați italieni, l-au interpellat pe prim-ministrul Italiei, în legătură cu măsurile pe care guvernul acestei țări înțelegea să le ia pentru apărarea drepturilor naționale ale popoarelor latine din Austro-Ungaria. Din păcate Italia, făcea parte dintr-o alianță politico-militară cu Austro-Ungaria („Tripla Alianță”), fapt pentru care, primul-ministru Imbriani, a propus ca parlamentul să trimită un cuvânt de îmbărbătare popoarelor care luptau pentru eliberarea lor. Astfel, 227 de parlamentari italieni, au susținut propunerea, trimițând parlamentarilor români, textul unei moțiuni de simpatie.

V.A. Urechia a cuprins în volumul „Mărturii latine”, 147 de telegrame, scrisori și poezii, discursuri și articole, semnate de oameni politici, universitari, scriitori de renume european, ziariști din Franța, Italia, Spania, Belgia și Eleveția.

Mișcarea memorandistă a reprezentat punctul culminant al luptei românilor din Transilvania, de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Problema Transilvaniei a devenit o problemă națională, a tuturor românilor, indiferent de provincia în care trăiau, întreaga națiune română regăsindu-se în problematica națională. Granițele politice au dispărut în fața solidarității impresionante a poporului român, mișcarea memorandistă fiind susținută de toate categoriile sociale românești. Creșterea spiritului revoluționar al maselor, solidarizarea opiniei publice din Vechea Românie, atenția sporită a întregii Europe, pentru problema Transilvaniei, au contribuit substanțial la zdruncinarea edificiului Imperiului Austro-Ungar.

**Realizat de: prof. BOTIȘ Mircea
Pr. BOTIȘ Radu**

WWW □ TVV □ RO

KREDIANIS

În jungla cea comercială cu marile corporații străine, cu vrednicie se detașează firma Kredianis, firmă ce pune mai presus de toate patriotismul, dragostea față de client și respectul. După nume, nu numai Kred, sunt și convins de ospitalitatea serviciilor, de prețurile mici și în primul rând de calitatea produselor, marea majoritate autohtone, proaspete. Aici și numai aici producătorii locali români își au locul de cinste. Pe rafturi găsim produsele românești pe care nu dorim să le mai vedem aruncate sau lăsate pe câmp pradă naturii: varza, roșiile, castraveții etc. Firma apreciază munca celor devotați agriculturii și dragostea acestora de a munci glia strămoșească. Dorim să promovăm produsele românești căci așa veți fi piața de desfacere iar noi cumpărătorii vă vom asalta. Guvernanții mereu au facilitat multinaționalele reducându-le la 0,5 % impozitul pe profit, chiriiile pe teren și clădiri. Ei știu cum să facă, prin inginerii contabile, să exporte profitul, ca statului român să-i plătească cât mai puțin sau deloc. Ar fi fost bine să fie impozit pe cifra de afaceri. Cum vă explicați că marile companii, cu milioane cifra de afaceri, să meargă pe pierdere? Exemple sunt destule. Așa s-au distrus intenționat, în favoarea multinaționalelor, companiile române, cu zeci de controale pe cap până la clacare și falimentare. Apreciam frumusețea magazinelor, a depozitelor angro și a personalului instruit și educat. Dar și mai mult priceperea, curajul și diplomația doamnei administrator, alături de familie și conducere. Să aveți putere de muncă, sănătate și Bunul Dumnezeu să vă aibă în pază ferindu-vă de controale cu rea intenție!

Ionel DORIN, membru U.Z.P.R.

Între bisturiu și metaforă

Dincolo de titluri și distincții, Veronica Simionica Hasnaș este mai întâi o ființă care simte profund, care vede omul în întregimea lui și care transformă durerea în creație. Originară din satul Condrătești, raionul Ungheni, Republica Moldova, pasiunea ei pentru medicină a venit din dorința de a alina suferința, iar dragostea pentru cuvânt a apărut ca o chemare interioară, care o face să scrie și să dăruiască emoții celor din jur.

„Medicina îmi cere prezență și luciditate, literatura îmi cere sufletul – să simt, să observ, să transform trăirile în cuvinte”, spune Veronica. În cabinetul stomatologic, ea îmbină răbdarea și delicatetea cu profesionalismul, iar în scris, cu aceeași atenție și finețe, dă glas tăcerilor, emoțiilor și gândurilor care altfel nu ar fi rostite.

Nașterea unui vis: Festivalul Internațional de Poezie

Ideea unui festival literar în Republica Moldova a apărut din dorința de a crea o punte între poezii basarabeni și lumea largă. Cu complicitatea domnului Trandafir Simpetru, un promotor cultural recunoscut și președinte al Asociației Mondiale a Poeților, Veronica a pus bazele Festivalului Internațional de Poezie care poartă vocea Moldovei pe scene și în reviste internaționale.

„Am vrut să oferim poezilor un spațiu unde talentul să fie recunoscut, unde cuvântul să fie sărbătorit și unde oamenii să se întâlnească fără bariere”, explică ea. Festivalul nu a fost doar un eveniment, ci un vis transformat în realitate, o misiune de suflet care reflectă respectul pentru creație și dorința de a aduce frumosul aproape de public.

Teama de început și drumul parcurs

Pornirea unui proiect cultural nu vine niciodată fără emoții. Veronica recunoaște că primele ediții au fost însoțite de nesiguranță și teamă: „Întrebările erau multe – vor veni oamenii? Vor simți ce simțim noi? Dar am învățat că fiecare pas mic contează, că e nevoie de răbdare, perseverență și inimă deschisă.”

Astăzi, privind înapoi, ea vede un drum presărat cu momente de bucurie, recunoștință și surprize frumoase. Fiecare participant, fiecare recital și fiecare aplauz reprezintă confirmarea că visul ei a prins viață.

Misiunea de suflet

Pentru Veronica, festivalul nu este doar despre literatură, ci despre oameni și emoții. „Ceea ce ne unește este poezia – și, prin ea, înțelegem că literatura este un limbaj al sufletului, care depășește granițe și diferențe”, mărturisește ea. Misiunea sa este să ofere șansa ca fiecare poet să fie văzut, ascultat și apreciat, iar impactul emoțional asupra publicului să fie autentic.

Întâlnirile care nu sunt întâmplătoare

Un rol esențial în această aventură l-au avut întâlnirile cu oameni precum domnul Trandafir Simpetru, al cărui sprijin a fost decisiv în promovarea proiectului. Aceste întâlniri au demonstrat că literatura poate fi un instrument al prieteniei, al păcii și al unității, și că fiecare colaborare autentică contribuie la construcția unei rețele culturale solide.

Omul din spatele funcției

Pe lângă titluri și poziții oficiale, Veronica este, înainte de toate, o persoană caldă, atentă la detalii și profund empatică. „Ziua vindec trupul, noaptea alină cuvântul”, spune ea. Această dualitate face din ea un model al echilibrului între profesionalism și sensibilitate, între responsabilitate și creație.

Privind spre viitor

Veronica vede viitorul ca pe o continuare a călătoriei sale: medicina și literatura rămân două fire ale aceluiași urzeală, iar festivalul este doar unul dintre modurile în care aceste fire se împletesc. Planurile ei includ noi ediții, noi întâlniri, și crearea de oportunități pentru poezii emergenți, astfel încât cultura Moldovei să continue să strălucească pe scena internațională.

Literatura ca refugiu

Cuvântul a fost întotdeauna o alinare, o punte între experiență și emoție: „Literatura mi-a oferit tăria să merg mai departe atunci când viața m-a încercat”, spune Veronica. Momentele care au adus lacrimi în timpul festivalurilor au fost acelea în care emoția colectivă a depășit orice cuvânt, amintind că munca ei nu este doar profesională, ci profund umană.

Viorica Câmpeanu Laurent

Cătălin Sîmpetru

Acum câțiva ani, în februarie 2023 a plecat din această lume Cătălin Sîmpetru. Îmi amintesc de el. Era profesionist. Avea spirit de echipă. Era detașat de micile meschinării printr-un sistem al gândirii ce-i permitea să transforme orice problemă într-o banală întâmplare pigmentată cu umor.

Dar era un profesionist impecabil.

Poate vreți să închei cu ceva de genul: Cătălin stă undeva în lumină și ne trimite salutări? Cum stă de fapt treaba? Pardon mon cher, vedem când ajungem.

Am doar convingerea că sufletul lui e bine și în pace.

Elena Bîrlădianu

EUROPA - ROMÂNIA - REPUBLICA MOLDOVA - CHIȘINĂU

ASOCIAȚIA CULTURAL-ȘTIINȚIFICĂ "VASILE POGOR" DIN IAȘI, ROMÂNIA în parteneriat cu:
LICEUL TEHNOLOGIC UCECOM „SPIRU HĂRET” DIN IAȘI,
FUNDAȚIA „PROIECT PRO INOVARE, EDUCAȚIE, CERCETARE ȘI TRANSFER TEHNOLOGIC” DIN CHIȘINĂU,
ȘI LICEUL TEORETIC EUROPEAN DIN MOLDOVA de la UNIVERSITATEA DE STUDII EUROPENE DIN MOLDOVA

Au organizat în data de 23 februarie 2025 la Chișinău, Republica Moldova și acordă la:

Expoziția Internațională - Concurs "ÎNVINGĂTOR PRIN ARTĂ" Ediția a XV-a

PREMIUL I

Domnului jurnalist DUMITRU V. MARIN cu CNP _____ de la Asociația „Artă, Tradiție, Cultură” din Bârlad, jud. Vaslui pentru lucrarea „Mihai Eminescu - permanentă și vis” - eseu, prezentată la expoziția-concurs.
Coordonator: prof. GHENGHEA VIORICA

LICEUL TEHNOLOGIC UCECOM „SPIRU HĂRET” DIN IAȘI
Director: prof. ROIU CORINA

FUNDAȚIA „PRO INOVARE, EDUCAȚIE CERCETARE ȘI TRANSFER TEHNOLOGIC” DIN CHIȘINĂU, REPUBLICA MOLDOVA
Președinte conf. univ. dr. GUYA SARGU

ASOCIAȚIA CULTURAL-ȘTIINȚIFICĂ „VASILE POGOR”
Președinte prof. TEODOR BIVOL

Seria ÎNV, nr. 230225

D.V. Marin este astăzi TEZAURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

AM SOSIT!

Sunt ciobanul Dragomir
 Și de Drag pun dor și mir
 În sân tânăr și pe frunte,
 Răutatea s-o înfrunte!
 Fluierul eu mi-am luat
 Și la munte am plecat
 Cu-a mea turmă de miori
 Să mă urc până la nori
 Că-s păstor de când mă știu
 Duc Iubirea și-n pustiu.
 Baba Dochia mă scoate
 În tot anul din cetate
 Eu, tânăr, s-o însoțesc
 Primăvara s-o vestesc.
 Baba dacă e bătrână
 Toarce un caier de lână
 Și tot lasă la cojoace
 Pe iarnă ca să o joace.
 Grija ei de n-aș avea
 Ar fi vai și-amar de ea
 Pe munte, de ger și zloată,
 Aș găsi-o înghețată.
 Eu firea o înnoiesc
 Dragostea o împărțesc!
Lăcrămioara-Iolandina IVAN

DRAGOMIR

Sunt ciobanul Dragomir
 Și de Drag pun dor și mir
 În sân tânăr și pe frunte,
 Răutatea s-o înfrunte!
 Fluierul eu mi-am luat
 Și la munte am plecat
 Cu-a mea turmă de miori
 Să mă urc până la nori
 Că-s păstor de când mă știu
 Duc Iubirea și-n pustiu.
 Baba Dochia mă scoate
 În tot anul din cetate
 Eu, tânăr, s-o însoțesc
 Primăvara s-o vestesc.
 Baba dacă e bătrână
 Toarce un caier de lână
 Și tot lasă la cojoace
 Pe iarnă ca să o joace.
 Grija ei de n-aș avea
 Ar fi vai și-amar de ea
 Pe munte, de ger și zloată,
 Aș găsi-o înghețată.
 Eu firea o înnoiesc
 Dragostea o împărțesc!
Lăcrămioara-Iolandina IVAN

DRAGOBETE IOVAN

De sunteți la șezătoare
 Ascultați și mic și mare
 Poate nu știți fiecare
 Că viața mi-i o poveste
 Care-a fost și care este
 Și rîzînd vă dau de veste.
 Vin cu Drag, vin an de an,
 Sunt un june năzdrăvan
 Numele îmi e Iovan;
 Am prenume, Dragobete
 M-așteaptă feciori și fete
 Să le leg Dragostea-n bete.
 Fiindcă-s zeu nemuritor
 Umplu oamenii cu dor,
 Al Iubirii protector.
 Sunt o parte omenească
 Și o parte îngerească,
 Doar florile mă privească.
 Pe mine dacă m-ar prinde
 Tot în ocne m-ar închide
 Și Iubirea mi-ar ucide...
 Când lumea-i așa de rea
 Cum să mă puteți vedea?!
 Dușmănia-i azi legea.
Lăcrămioara-Iolandina IVAN

Un zâmbet cu Nicolae Viziteu

DREPTUL BARBATULUI
 ESTE EGAL CU
 DREPTUL FEMEII!

EUFONII SURDE

- Era decepționată de el, fiindcă după ce a aburit-o la saună a șters-o.
- S-a pârlit la soare după ce s-a aruncat în mare în brațele unui salvamar.
- I-a spus instructoarei de înot că are un bazin tentant.
- A rugat-o pe bucătăreasă să-i facă niște ouă să se poată da cocoș.
- Făcea băi de soare pe plajă întinsă de toți.
- Era bună de gură dar de nas nu.
- Și-a mscat bunele intenții să sperie lumea cu ele.
- Când a simțit că taina lui răsuflă, a dus-o la vulcanizare.
- A pus remorca la mașină și s-a dus să-i care vecinului câțiva pumni.
- Când ea i-a spus că a greșit drumul, a întors mâna pe dos.
- Ginerică și-a dat seama că mireasa era fată mare când a văzut că n-are și el loc în pat.
- Și-a dat seama că a intrat în colaps când ea i-a spus că nu acolo.

Alexandru Hanganu, Brăila

Epigrame**REZOLVARE CONJUGALĂ**
aniversară

Când soția te bocește
 Că ai devenit „uituc”,
 Repede se liniștește
 Dacă-n pat îi pui... **Booklook!**
Mihai HAIVAS

RIGORI PRIVIND NOI ALEȘI

Dacă după primul său mandat,
 Un ales nu se-mbogățește
 Cât mai are încă balta pește,
 Trebuie urgent penalizat!
Mihai Stancu

ATENȚIONARE

Degeaba-l cauți ca un tâmp
 Prin UE, la căpșuni, prin crame,
 La noi țaranul e pe câmp...
 La un concurs de epigrame
Gheorghe Bălăceanu

UN ȚĂRAN DE MODĂ VECHĂ

Luat cu treaba neglijase boala,
 Pe doctorii nu cheltuise bani,
 În loc de leac, băuse vin cu oala,
 Trăind bolnav... o sută zece ani!
Aurel Popescu

POEZIA TA...

Chiar dacă-i lipsesc aspecte
 Și-are, oarece, defecte,
 Două calități sunt clare:
 Lungă-i și fără valoare.
Val Andreescu

UNUI GURALIV

Spun că-ntrece des măsura,
 Despre el, ce-i ca o stâncă:
 Bine-i să deschidă gura,
 La dentist ori când mănâncă!
Sorin Cotlarciuc

NEDUMERIRE

Înalt, frumos ca-nfățișare,
 Mereu cu soața la plimbare
 Îl vezi și te întrebi năuc
 Cum de-i încapă sub papuc?
Dumitru Ivas

AUTOEVALUARE

Zi de zi, așa simt eu,
 Sunt puternic lăudat
 Și pot constata mereu
 Cresc de parcă-s... irigat!
Vasile Vulpașu, Strehaia

UMOR

- Doctore, îmi sună ceva în ureche.
- Nu răspunde!
- ◆
- Ai ceva de băut?
- Apă.
- Dar ceva mai tare?
- Gheață!
- ◆

La maternitatea din Suceava s-a născut bunicul șoferului... care va conduce primul pe Autostrada Moldovei!

- La poliție:
- Deci, hoțul v-a furat cerceii, brățara de aur și lăntișorul de la gât?
- Da, domnule polițist.
- Și de ce nu ați strigat după ajutor?
- Riscam ca hoțul să-mi vadă și dinții de aur...
- ◆

Ziua 17 fără alcool. Dacă aș reuși să nu beau nici noaptea, ar fi super!

Nu râdeți de cei cu burtă... Sculele bune se țin sub acoperiș!

ALPI.IASI1.RO

ALEXANDRU IOAN CUZA ÎN CONȘTIINȚA ROMÂNILOR

(continuare din numărul trecut)
ALEGERILE DIN PRINCIPATELE MOLDOVA ȘI ȚARA ROMÂNEASCĂ

- centralizarea școlilor militare, mai întâi la Iași, apoi mutarea lor în București, și unificarea programelor de învățământ ale acestora;

- înființarea școlii militare regimentare și a școlii militare de gimnastică;

- înființarea de noi unități militare și reorganizarea pe principii moderne a celor existente;

- construirea de noi cazărmi pentru cazarea trupelor (în Ploiești a fost construită, în anul 1863, cazarma de pe strada Torcători, pentru cartiruirea Batalionului 1 din Regimentul 7 Linie- Infanterie București-Ploiești, și cantonarea unui escadron de cavalerie într-o cazarmă situată pe strada Rudului din orașul Ploiești);

- dotarea armatei cu mijloace moderne de luptă, provenind atât din import (Franța, Italia și Belgia), cât și din țară, pentru aceasta fiind înființate noi unități manufacturiere de fabricație și reparație a armamentului: Pirotehnia de la București, Pulberăriile de la Lăculețe (Dâmbovița) și Târgșor (Ploiești), Arsenalul Armatei din Dealul Spirii (1863), Fonteria de la Târgoviște, pentru construirea țevelor de tun;

- creșterea numărului personalului militar al armatei permanente, în 1865 aceasta ridicându-se la 19.365 de ostași, iar cel al trupelor teritoriale fiind de 24.548 de oameni, așa cum îi comunica Împăratului Napoleon al III-lea, sfetnicul său.

POLITICA EXTERNĂ

Domnitorul Alexandru Ioan Cuza a urmărit, încă de la începutul domniei, întărirea alianței cu Serbia, apreciind-o de folos într-o luptă comună pentru eliminarea jugului turcesc. În 1862, printr-o înțelegere secretă, domnul Cuza a aprobat și ajutat să treacă prin țară, din Rusia spre Serbia, un transport de arme. Convoiul de cinci sute de căruțe a atras atenția și a alarmat marile puteri – Austria și Anglia, a căror consuli s-au prezentat la Domnitorul Cuza, cerându-i să oprească convoiul de căruțe, însă domnitorul și-a păstrat calmul și le-a spus că vor primi răspunsul de la ambasadorii lor la Constantinopol. Până la sfârșitul anului 1862, armele au fost trecute peste Dunăre în Serbia, relațiile dintre cele două țări intrând într-o nouă fază de bună colaborare. Alexandru Ioan Cuza a aprobat înființarea reciprocă de agenții diplomatice în București și la Belgrad. Tânărul stat român avea astfel cea de-a treia agenție diplomatică, după cele de la Constantinopol și Paris. Austria acuza Statul român că dorește să încheie cu Serbia o Confederație dunăreană împotriva Turciei. Intrigile n-au reușit să-l oprească pe Cuza de a conduce cu demnitate tânărul Stat român, el bucurându-se de simpatie din partea țărilor asuprite de Turcia. Domnitorul Alexandru Ioan Cuza a manifestat permanent simpatie față de refugiații polonezi, care își aveau în România un centru important. Cuza a stabilit legături cu revoluționarii polonezi, cu ajutorul medicului personal Gluck. Le-a permis să traverseze teritoriul țării, venind din Turcia, fără a produce incidente neplăcute. Revoluționarii au fost ajutați cu cele necesare traiului zilnic.

COMLOTUL

În pofida acestor realizări deosebite, la sfârșitul anului 1865 forțe ostile din interior și exterior i-au pregătit abdicarea Domnitorului Alexandru-Ioan Cuza. Opoziția a scos împotriva lui Cuza un ziar clandestin, numit simbolic Clopotul. Conspiratorii se întâlneau în Pasajul Român, care se afla aproape de palatul domnesc. Aproape în fiecare noapte au fost împrăștiate prin curți și pe străzi pamflete defăimătoare la adresa Domnului Cuza. Chiar și apropiatii domnitorului, care

au fost încărcăți de favoruri considerau că totul e sfârșit. Crezând în devotamentul armatei, Domnitorul Cuza se socotea apărat. Deși prefectul poliției colonelul Alexandru Beldiman își exprima teama de a nu fi ucis, Cuza zâmbea și-i răspundea: „Românul nu este asasin”. Domnitorul Cuza a fost avertizat de prietenul său, scriitorul Dimitrie Bolintineanu, însă căzuse într-o stare de apatie și nu lua nici o măsură.

Plănuită pentru ziua de Anul nou, lovitura a fost amânată pentru ziua de 24 ianuarie 1866. În ziua aniversării Unirii Principatelor Unite se organizase un spectacol la Teatrul Național București. Consulul rus i-a prevenit pe miniștri că, se pusese la cale un atentat. Domnul Cuza nu i-a luat în seamă. A participat la festivitate, apoi la bal până la ora două noaptea. Consulul italian i-a șoptit ministrului de externe că, România stă pe un vulcan, însă Cuza a rămas nepăsător. În februarie 1866 se împliniseră șapte ani de când Domnitorul Alexandru Ioan Cuza a intrat triumfal în București. Pentru aniversarea evenimentului a dat un bal la Curtea Domnească, care a fost ultimul, fiindcă peste două zile a fost arestat. Complotiștii au atras de partea lor căpetenii ale armatei, în frunte cu colonelul (ulterior generalul) Nicolae Haralambie și pe Maria Obrenovici dornică să ajungă prima doamnă a României. Aceasta era fiica boierului Costin Catargiu din Vrancea, fostă soție a principelui Obrenovici al Serbiei (decedat prea tânăr). Ea era mai frumoasă și cu zece ani mai tânără decât principesa Elena Rosetti-Solescu și a intrat în sufletul lui Cuza, care dorea copii, pe care Elena nu a putut să-i nască.

În seara fatidică s-a strecurat printre soldații de pază la palat, un tinerel, băiat de prăvălie trimis de scriitorul Cezar Bolliac, care a insistat să vorbească cu Vodă. Cuza tocmai cobora la masă și l-a primit pe tânăr, care i-a comunicat că peste noapte va izbucni revoluția. După obiceiul locului, Cuza a dorit să-l recompenseze cu o liră, însă tânărul a refuzat cu demnitate, spunându-i: „N-am venit să cer pomană. Am venit să vă anunț că, la miezul nopții patru mii de oameni vor suna clopotele la toate bisericile, se vor arunca asupra cazărmiilor Malmaison, vor lua puști și vor veni la palat pentru a sili pe Măria-ta să abdice”. Domnitorul Alexandru Ioan Cuza l-a certat pe colonelul Beldiman, prefectul poliției și acesta împreună cu personalul din subordinea sa au cercetat mahalalele, însă conspiratorii se găseau în centrul capitalei – București. Prefectul l-a asigurat pe domn că zvonurile nu se confirmă, iar Cuza considera că complotiștii și-au ales rău momentul, întrucât în acea noapte palatul era păzit de Batalionul de vânători de câmp creat de el. La plecare, prefectul poliției Beldiman a fost însoțit de căpitanul Mălinescu, unul dintre conspiratori, comandantul gărzii din acea noapte.

La data de 11/23 februarie 1866, după miezul nopții (spre ora patru), complotiștii în frunte cu generalul Nicolae Haralambie, comandantul unui regiment de artilerie, maiorul Dimitrie Lecca, comandantul Batalionului de pază al palatului domnesc, căpitanul Alexandru Mălinescu, comandant al gărzii Palatului în acea noapte, care ulterior având remușcări s-a sinucis, căpitanul Grigore Handoca, ofițer de rond pe garnizoană, în acea noapte, căpitanul Alexandru Candiano-Popescu, căpitanul C. Pilat, căpitanul Alexandru Lipoianu, căpitanul Anton Berindei, căpitanul Anton Costescu, sergentul-major Ion Nădejde, sergentul Gheorghe Mironescu și alți militari au intrat în Palatul Domnesc.

col. (ret.) Constantin CHIPER
(continuare în numărul următor)

COLȚUL
CU
POEZIE

Mircea Dorin Istrate

Tot aștept

Tot aștept să vii cândva,
Într-o seară la portiță,
Casa îmbrăcată-n viță,
Până-n zori te-o aștepta.

Mai apoi, cu drag și dor,
Pe cărarea dintre flori,
Te aștept până în zori,
Sub un cer, cu luna-n nor,

Să de îndulcim puțin,
În miros de iasomie,
Nimeni lume n-o să știe,
Decât umbra de melin.

Eu, acolo am să vin,
Ca-ntr-o caldă-mbrățișare,
Să îți dau o sărutare,
Preț la clipa de divin.

Și-ntr-o dulce desfătare,
Dorul facă-și împlinitul,
Inima cel fericitul,
După lunga așteptare.

Azi, degeaba tot aștept
În cel loc pe care-l știm,
Noi de-acum n-o să venim,
Ci doar inima din piept,
Lăcrima-va pe ascuns,
După timpul, ce s-a dus.

„Cultura și mai ales jurnalistică vasluiană din ultima jumătate de secol este magistral reprezentată prin grupul său de presă și prin operă de Prof. dr. D.V. Marin. El este cel mai veritabil lider cultural al generației.”

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ
Scriitor-Iași

WWW.TVV.RO

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Adoptă un suflet

**ADOPTAȚI
RESPONSABIL!**

tel:
0742 754 156

Au fost abandonați pe străzi, în păduri, pe șosele...

Își așteaptă un cămin și un stăpân. Un prieten pe care îl adoptați de aici, vă va fi foarte recunoscător.

În următoarele numere vom continua seria de postări cu cățeii disponibili în adăpostul ONG-ului

Asociația Șerby Rescue & Adopt
tel: 0742 754 156

Închiriez hală și garaj

Relatii puteți obtine la telefon 0744.231380

Închiriez cameră PREȚ AVANTAJOS

Relatii puteți obtine la telefon 0744.231380

SPIRIT = STOP: OCM

Chiar trebuie să vă atrag constant atenția că s-a realizat un monument complex numit SPIRIT STOP menit să înfățișeze evoluția Vasluiului în ultimii 54 de ani, că las viitorului mărturie din această epocă.

Dacă... mereu cei care vin nu vor să rămână tâmpiți, trebuie să ia cunoștință de aceste acte și fapte cultural-sociale.

(Pe str. Frunzelor, 2, Vaslui).

SPIRIT-STOP!!!

Dumitru V. MARIN

CONSILIUL JUDEȚEAN VASLUI MUZEUL „VASILE PĂRVAN” BĂRLAD

SOCIETATEA NUMISMATICĂ ROMÂNĂ · SECȚIA BĂRLAD

MĂRȚIȘORUL

Simbol și Eleganță

Artă populară · Art nouveau · Aviație · Marină · Regalitate românească

Colecția particulară
GEORGIAN ANGHEL

Membru al S.N.R. | Membru al Asociației Filateliștilor „Tomis”, Constanța | Membru al Asociației „Vocea Dobrogei”

Moment muzical flaut & pian
Eduard ENE – flaut
Marian PETRICĂ – pian

Prezintă:
dr. Dan HORGAN
colecționar **Georgian ANGHEL**
Viorel BOLUM – președinte al S.N.R. – Secția Bârlad

SĂMBĂȚĂ
28 FEBRUARIE 2026 | ORA 11.00
Sediul muzeului din str. Republicii nr. 235

Parteneri media: **Bărlad Online** **Jurnal** **PRO MEDIA** **Prețea nouă**

EXPOZIȚIA VA FI DESCHISĂ ÎN PERIOADA 28 FEBRUARIE – 31 MARTIE 2026

Pentru publicarea materialelor dumneavoastră în ziar/revistă

textul trebuie să respecte următoarele reguli:

- *textul trebuie trimis în format Word, editabil, de preferat cu caractere Times New Roman.*
- *numele fișierului Word este bine să conțină și numele dumneavoastră,*
- *la fel și pozele - de preferat format jpg.*
- *materialele în format PDF vor fi publicate cu întârziere, este posibil să conțină greșeli de ortografie și punctuație.*
- *vă rugăm să trimiteți materialele în timp util ca să le putem selecta și prelucra.*

Vă dorim multă inspirație și putere de muncă.

Cu drag, redacția.

Săptămânal editat de grupul de presă CVINTET TE-RA Vaslui

Str. Frunzelor nr.2 Vaslui. Cod 730158 – Tel. 0235.361.236

Meridianul

Televiziunea Vaslui on-line

Tel. 0235.361.236

e-mail: secretcvint@yahoo.com

Director general: prof. dr. Dumitru V. MARIN-0744.231.380 (e-mail: marintvv@gmail.com)

Redactor Șef: Daniela Gifu

Tehnoredactare: Bîrlădianu Elena

Secretar de redacție: Dorin Ionel

Conducerea ziarului nu-și asumă răspunderea pentru articolele semnate de redactori.

Redacția Huși: David Petru - 0755 077.553

Redacția București - Doinița Pintilie (Trocinescu)

Tipărit la
TIPOART IDEA STUDIO S.R.L.
Iasi

Abonamentele se pot face la sediile
redacțiilor din Vaslui și Bârlad

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Stimate Doamnă
prof. dr. Dumitru V. Marin,
cu noul volum "Am fost odată..." ați obținut, indubitabil, reușita vieții D-voastră, pe care mulți dintre iluștrii noștri scriitori și-au dorit să o obțină, printr-un Jurnal propriu. Ei, bine, în cazul recentului Dv. volum "Am fost odată...", acesta e mai mult decât un Jurnal. Este o frescă monumentală a vieții D-voastră, interpusă între cele 10 momente social - istorice pe care le-ați traversat în trăirea biografică, animat de "umbra unui gând de a zbura spre mari înfăptuiri"

Și, Slavă Domnului, că le-ați reușit înfăptuirea, de-a lungul celor 83 de ani ai vieții. Mărturii probatoare sunt, desigur, fotografiile revelatoare, care vă însoțesc scrierea, ce alunecă frecvent între „agonie și extaz”, fiind presărată, deopotrivă, de inspirate frânturi de lirism, dar și de clipe de tragism ale istoriei trăite.

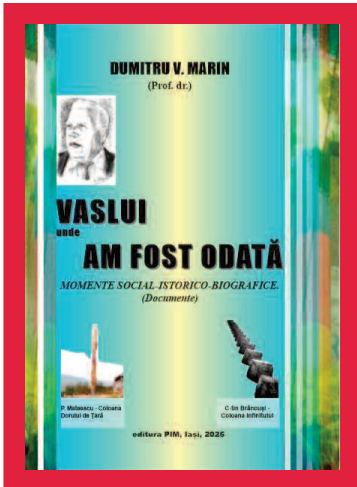
O carte monumentală prin dezvăluiri uluitoare și printr-o construcție inimitabilă, în care autorul își scrie și prefața și postfața, dar și rezumatul acesteia!

În același timp, o carte - document, cu cele 475 de pagini ale sale, care înmănunchează o istorie românească neromanțată, trăită întru crezul iubirii de neam, de țară, de familie, de contemporaneitate.

Mă bucur să fi citit această carte memorabilă și să constat cu bucurie că am făcut și fac parte, în calitate de prieten, din lumea lui Dumitru V. Marin, "omul muncii sale, imposibil de egalat vreodată".

Felicitări, Profesore!

Mihai Caba

BEREZENII LUI MIHAI ANDON

Despre un om pe care-l cunosc de o viață îi pot scrie multe-multe. Mai ales că e modelul tipic de învățător sătesc deprins a face de toate care să-l impună ca exemplu nu numai pentru această comună ci pentru un județ, ba chiar regiunea Moldovei. Ceea ce încearcă prin noua alcătuire științifico-literară cu vădit scop social-cultural ține și de bogăția sa sufletească, și de activitatea culturală răstimp de decenii, și de către indicibila comuniune cu satul.

Mihai, amicul nostru a fost dintotdeauna un creator, începând de la spectacol pentru scenă, interpret la diverse instrumente muzicale, și... până la solarii sofisticate. Director de Cămin cultural model, viceprimar în bătaie cu sarcinile cele mai diverse, profesor și bibliotecar, ba chiar și poet. L-am recunoscut – publicându-l, l-am prețuit cum se cuvine, în ziarul Meridianul... în revista Meridianul Cultural Românesc, în câteva dintre cele 67 de cărți ale mele.

Am, acum, alte argumente pentru un alt cuvânt de laudă: altă carte consacrată oamenilor dimprejurul său cu scop chitit să rămână în istoria locului. Mare curaj să calce pe urmele lui Anastasie Fătu, mare ambiție să-și valorifice știința din viața reală.

Pot să vă spun că știu de Berezenenii cei foarte gospodari de pe vremea când eram inspector cultural (1970) și gustam ridichile albe și mari cultivate și exportate de pe acolo, ba, chiar am băgat mâinile în lut să zidim fostul Cămin Cultural (răspundeam de Berezeni și Dragomirești). Se făcea cu adevărat agricultură, iar pentru culturalizare se ridicau asemenea lăcașuri. Ca om de presă de la Revoluție încoace am călcat de foarte multe ori prin localitate, deci am văzut și scris ce se întâmpla sub mână și cu mintea responsabilului. Mărturie, deci: oameni preocupați de cultura și spiritualitatea locului cu dragoste și mândrie, de talia lui Mihai Andon... n-au mai existat până acum. Și, cum vremurile merg spre o globalizare pernicioasă pentru limba și poporul român, nici nu cred că va mai fi cineva la fel.

Iată de ce aceste mărturii întocmite și lăsate de profesorul Mihai Andon, indiferent de valoarea lor folclorico-etnografică, sunt pururi valoroase. Să mai precizez că la nivelul acestui județ și în Moldova sunt doar vreo doi-trei așa împătimiți de viața, arta și cultura populară.

Dacă Mihai strălucește prin muncă și talent și localitatea se află în acest con de lumină, și poate nădăjdui că se vor mai ivi cercetători/creatori de același calibru. Este un semănător de credință în biruință.

Pentru totalitatea muncii sale și noutățile furnizate, toată prețuirea subsemnatului.

Prof. dr. Dumitru V. MARIN

Cel mai de seamă ziarist vasluian din toate timpurile.

=BEREZENI=

FILE MONOGRAFICE și POETICE

(Supliment la Monografia Etnoculturală a Comunei Berezeni)

Autor: prof. MIHAI ANDON

=Ianuarie-2026 -

Sunt căutate pentru a-și ridica premiile

**Filiala UZPR Vaslui
Organizează
Sărbătorile Culturale Marin 85
Momentul final
Marți 28 aprilie 2026:**

- lansarea cărții Marin 85
- repere istoriografice în cultura regională moldoveană
- simpozionul internațional
- spectacolul omagial

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)